

Una nota del senyor Governador sobre la suspensió de la Societat Obrera de Mora d'Ebre

Llegim en el nostre estimat confrare "Tarragona Federal" una nota que li ha estat adreçada pel Governador, sobre la suspensió decretada per la susdita autoritat de la Societat Obrera de Mora, assumpte del qual ens n'ocupàvem ahir amb la deguda extensió per estimar-ho de vertadera importància en la defensa d'un dret tant essencial a la vida humana com és el d'associació.

El senyor Governador es ratifica en la extrema mesura presa contra la Societat Obrera de Mora d'Ebre, i diu:

"En els 'resultandos' de la comunicació, raonada amb arranjament a la llei, que vaig passar al jutjat, es determinen clarament els actes de desviació de les finalitats socials que amb la intervenció personal i directa dels extremistes al·ludits foren comesos en la Junta General objecte de la denúncia i conseqüència dels quals fou l'expulsió d'uns quants socis dels més antics de la Societat, que l'havien dirigit molt temps i portada a camins de prosperitat que avui han estat abandonats per la dita intervenció. El jutjat resoldrà el que estimi més just. Per la meua part, sols he de dir que mentre exerceixi el govern d'aquestes terres, no consentiré que s'incautin de societats de previsió i socors mutus la finalitat generosa i humanitària de les quals haurien de merèixer el respecte i la cooperació cordial de tots, gents que sols inspira o mou sentiments de violència i de destrucció social. I als pocs de Mora d'Ebre, els dic que si els fa goig tenir un edifici i manejar uns cabals recollits amb el sacrifici de veritables mutualistes, es deure també de l'autoritat evitar aquest despullament i jo no he fet més que complir aquest deure. Res més."

No volem ni podem entrar en el fons de l'assumpte, tal com el planteja el senyor Governador, puix ens manquen elements de judici tals com els Estatuts de l'entitat, extrem molt important per a coonestar o combatre la disposició go-

Especulacions

Al final de la guerra europea tothom que tenia més de cinc pessetes es sentia borsista i especulava amb la moneda d'aquells Estats que s'havien empobrit durant aquella afrosa lluita.

Tots aquells ingenus jugadors especulaven amb la sang i la misèria d'aquells desgraciats, molts d'ells d'una manera inconscient i sense donar-se compte de la immoralitat d'aquelles especulacions.

Com que la moralitat i l'honradesa, tal com la concebeix la civilització cristiana, tant en els homes com en els pobles, té uns límits, es va donar el cas que els pobles vençuts, com Alemanya i Austria, en veure que no podien suportar els fabulosos tributs de guerra que els impesaven, es van posar, també, a especular amb el mateix crèdit del seu poble i varen començar a llançar paper moneda fins que el seu descrèdit va ésser tan gran que ni tant sols els pagaven el preu del paper i les despeses d'imprimir-lo.

Els rics, els que s'havien aprofitat de la guerra van ésser enredats pels que n'havien sofert tots els horrors i tota la misèria. Els primers molt confiats es varen deixar prendre les pessetes pels miseriosos. La gana fa espavilar i també fa perdre moltes preocupacions.

En caure la primera dictadura, varen ésser molts els que es van

vernativa, com l'abast de la intervenció dels elements extremistes que alludeix. Amb tot, però, ens diuen que allò de la mutualitat és una secció de l'entitat; que l'entitat és de resistència o defensa dels interessos de classe dels treballadors; en fi, que és una Societat obrera com qualsevol altra entre les activitats de la qual hi figura la dels socors mutus, però no com a única o principal finalitat o objecte de la Societat. En aquest cas, ens semblaria excessiva i completament ofensiva la intervenció de l'autoritat governativa sortint en defensa de dos socis, un expulsat; i altre donat voluntàriament de baixa, als quals els resten les accions legals respectives per a la defensa de llurs drets.

donar compte que la monarquia se n'anava en orris, però així com alguns es declararen francament republicans i es posaren en front del règim, d'altres, més vius, especularen posant-se en una situació ambigua. Ni amb la monarquia, ni amb la república, sinó, segons ells, es posaven amb el poble.

La situació s'agreuja, es veia que amb la monarquia no es donaria mai satisfacció als desigs del poble, però aquells senyors especuladors i jugadors d'avantatge, no ignorant el problemàtic que és sempre un canvi de règim, no es volgueren jugar la seva situació política i continuaren fent el joc al rei i a la plebs.

Vingué el cataclisme, i passà el que passa sempre en casos semblants, que d'aquells senyors vius el poble en feu cas omís i no es recordà més que d'aquells homes que en les hores de prova els va tenir al seu costat i varen saber sarificar-se per ell. Els vius de sempre varen tenir la més gran desil·lusió.

Fa prop cinc mesos que tenim República, i com que encara no tenim ni Constitució de l'Estat ni Estatut de Catalunya, ens trobem de fet dins el període revolucionari, o sigui d'estructuració i consolidació del nou règim. Això fa que no es perfilin prou bé les característiques de les noves agrupacions polítiques ni es pugui endevinar quines seran les que dominaran a les masses.

Els vius, els especuladors de sempre, però, no s'adormen, i van seguint al seu olfacte a totes aquelles personalitats que més o menys els sembla que tindran un prestigi.

Hi ha força homes i fins agrupacions polítiques que esperen els aconteixements per a enquadrar-se en aquell partit que estigui prop del Govern.

Aquests jugadors d'avantatge els veieu com s'acosten ja a Marcellí ja a Lerroux ja a Macià, segons d'on creuen que bufa el vent.

Ens sembla, però, que aquesta vegada, com sempre, aquests especuladors s'equivocaran i, per sort de tots, s'enquadraran en el partit que estarà més lluny del poder.

Incendi polític

Sota aquest títol escriu el nostre estimat confrare "Tarragona Federal":

"El dia 17, prop de les tres de la matinada, aprofitant que encara el gran edifici de la Societat Obrera de Socors Mutus "Victòria" de Pinell de Bray, guardava en la façana l'enramada de la festa major celebrada el dia 12, fou ruixat de benzina i una mà criminal va calar foc.

El veïnat acudí corrent a apagar-lo, observant l'absència de les autoritats municipals amb el consegüent astorament, i recordant ingènues paraules del fill del batlle, antic cacic i conegut pel nom de "Caque". Un cop complerta l'humanitària missió d'apagar el foc, el poble es dirigí cap a casa de l'alcalde, essent deturat pel jutge municipal i el caporal de la guàrdia civil que recomanaren prudència.

Com que les portes presentaren senyals evidents de què l'incendi és intencionat, l'afer ha passat a jurisdicció del Jutjat de Gandesa.

Més de quatre cents veïns han firmat plects demanat la destitució de l'alcalde que continua encenen les passions del poble i amb el qual les pitjors violències són de témer.

Esperem que, esbrinat el cas, totes les autoritats faran deguda justícia.

N. B.—Per qui no ho sàpiga convé dir que el "Caque" de Pinell de Bray, actual alcalde, afirmava a crits abans de la República, durant les hores angoixoses de l'alçament que no tenia per a Galan i Garcia Hernández paraules d'elogi ni de pietat, sinó de dura i crudel condemnació."

Per la nostra part podem dir que ahir fou acompanyada pel nostre amic, el diputat a Corts senyor Loperena, una Comissió de Pinell de Bray, en la que figurava el Jutge Municipal del citat poble, i Sánchez Pedrero, President de la Federació Republicana Socialista del districte de Gandesa, a visitar al Governador Civil a qui feren entrega dels plects firmats amb la protesta del poble contra la conducta de l'Alcalde.

El Governador civil oferí obrir una informació i obrar en justícia.